

KONTAKTORGAAN VAN DE VERENIGING VOOR USA EN CANADA FILATELIE

Verschijnt minstens vijf maal per jaar
Redactie: A. G. van Herk Tel. 030-881741
Livingstonelaan 249 - 3526 HG Utrecht
Januari 1992 ISSN 0922-0089 Nummer 57

ONZE JAARVERGADERING

Terwijl de 55 opgekomen clubgenoten nipten van hun door het bestuur aangeboden bakkie leut opende voorzitter Lourens de zitting. De bij jaarvergaderingen toch altijd wat plichtmatige agenda werd in een geanimeerde sfeer afgehandeld.

De jaarstukken van de verschillende functionarissen werden onder applaus voor deze werkers goedgekeurd. De resultaten mogen dan ook worden gezien: een record ledental, een bloeiende rondzend- en nieuwtjesdienst, veilingen waarop gemiddeld 57% van de ingebrachte kavels worden verkocht en een contributie die alwéér niet hoefde te worden verhoogd.

De heer Koens nam de voorzittersshamer over van de heer Lourens, die weer "vice" wordt. Penningmeester mevrouw Lourens en leden-administrateur de heer Udo werden unaniem herkozen en de heren Janse en Van Gils stelden zich beschikbaar voor de kascontrole, met de heer Kuil als reserve en mevrouw

Krijgsman en de heer Velgersdijk als kandidaten voor de komende jaren.

Het voorstel om manco- en ruillijsten te gaan opstellen werd aan de hand van ervaringen uit het verleden en om praktische redenen door het bestuur ontraden. Nadat de gedachte, hieraan een enquête te wijden onvoldoende steun had gekregen, werd het voorstel afgevoerd. Maar wij hebben het gevoel dater "particuliere ondernemers" onder onze leden zijn die er nu een plannetje voor uitbroeden!

Ook het voorstel om in geval van nood rondzendmateriaal te gaan kopen met verenigingsgeld haalde het niet. Het werd te riskant en te moeilijk geacht. Bovendien is het rondzendverkeer geen doel, maar middel in het ruilverkeer. Het is aan de leden zelf om ervoor te zorgen dat er voldoende aanbod blijft.

De vergadering gunde vervolgens de bestuursleden en de commissarissen vrijdom van contributie. Deze wordt opgenomen in de nu op te stellen richtlijnen voor vergoedingen. Bij zijn slotwoord gaf de voorzitter ons een kijkje op wat er in 1992 gaat gebeuren. Zeer binnenkort zal de Vereniging beschikken over een postbus en een girorekening in België om het lidmaatschap voor onze Vlaamse vrienden beter toegankelijk te maken. De heer Ducornez werd, onder bijval, aangewezen als commissaris voor België. Na 1½ uur vergaderen ging de zitting over in de gebruikelijke gezellige bijeenkomst.

Wij wensen U en al de Uwen een
gezond, vredig en voorspoedig 1992.
Dat Uw albums zich mogen vullen
Met zegeltjes om van te smullen!

A. van Herk
NIEUW: U.S. ROLZEGELS IN BLOKKEN

In ons vorige nummer maakten wij u bekend met de door de Amerikaanse Post geïntroduceerde "stampstick", bestaande uit 10 rollen van elk 100 zegels in een doorzichtige verpakking. Dit nieuwtje blijkt mogelijkheden te bieden voor tot dusver ongekende filatelistische wonderen.

Wij doelen hierbij op de mogelijkheid rolzegels in blokken te gaan verzamelen! Dat klinkt een beetje als de kwadratuur van de cirkel, als een contradictio in terminis, of hoe een ondenkbaar fenomeen verder kan worden genoemd. Maar het is geen hersenspinsel, het is ware werkelijkheid geworden bij de Tulpzegel van 29 cents.

Dat laten wij u zien aan de hand van het tekeningetje op blz 1343. Stelt u zich voor dat de zegels worden gedrukt in vellen met 100 rijen van 13. De Tulp staat rechttop in de rijen van 13.

Vervolgens wordt de perforatie aangebracht. Niet met de gebruikelijke gaatjes, maar met een doorsteek 10, verticaal tussen de zegels. Een losse zegel laat maar zeer korte "tandjes" zien. Horizontaal wordt tussen de rijen een doorsteek aangebracht die veel langer is, namelijk 8.3 cm. Tussen elke insnijding blijft een ruimte van 1.5 mm. Die bruggen liggen in het vel echter niet mooi onder elkaar, maar ze verspringen. Op de tekening zijn ze met pijltjes aangegeven. Van het aldus bewerkte vel worden 3 van de 13 kolommen van 100 afgebroken, van elkaar losgemaakt, verpakt, en verkocht als rollen van 100. De overige 10 kolommen blijven met de bruggetjes aan elkaar verbonden en ver-

pakt als stamp stick in een wikkel die ook is doorstoken om het afbreken van een rolletje te vergemakkelijken. Doet u dat echter niet, maar maakt u de wikkel los en ontrolt u voorzichtig de inhoud, dan hebt u een aan alle kanten doorstoken vel van 100x10 rolzegels voor u. En daaruit laten zich op een aantal plaatsen blokken van 8 of 10 losmaken. De zegels zijn 24 mm breed, zodat de bruggen zich bij elke 4e of 5e zegel voordoen. Het losmaken moet natuurlijk uiterst zorgvuldig gebeuren, want zo'n blok hangt maar met twee bruggetjes van 1.5 mm aan elkaar.

Uiteraard is het op dezelfde manier mogelijk om verticale paartjes te formeren. Voorzover ons bekend kunnen geen verticale strips van 3 of meer worden gevormd vanwege de verspringende bruggen tussen de rijen. Wij zijn benieuwd of dit een nieuw verzamelgebied gaat worden. Er kleven nogal wat bezwaren aan. Om te beginnen moet men er een hele stampstick voor kopen en die kost \$ 290. Het gevaar dat de bruggetjes afbreken is groot. De overblijvende "scrap" kan niet meer in rolhouders worden geplaatst en is vrij omvangrijk. Maar dat laatste is bij de PNC's ook het geval, en tóch staat die variëteit in volle bloei bij de verzamelaars!

NIEUW: U.S. STAMP CARDS

Lang geleden, op blz 649, vertelden wij u over de "stamp cards", de prentbriefkaarten met afbeeldingen van postzegels die in het begin van onze eeuw zo populair waren. Het lijkt er een beetje op dat de verkoopmanagers van de USPS zich dat succes voor de geest hebben gehaald, want in juli 1991

hebben ze vijf van dergelijke kaarten op de markt gebracht. Het lijkt er eveneens een beetje op dat zij hun vak nog niet in de perfectie beheersen, want ze hebben aan dit fenomeen weinig publiciteit gegeven.

De vijf kaarten hebben aan de voorkant het vergrote zegelbeeld van één van de vijf zegels die op 12 juli jl. uitkwamen voor de lichte atletiek op de Olympische Spelen. (Sc. 2553-2557). Zie de afb. op blz 1344. De achterkant, gedrukt in zwart en rood, laat rechtsboven ruimte voor het opplakken van een postzegel en geeft links "Stamp Stats": kryptische informatie over de productie van postzegels.

Achter op de discuswerper staat bijvoorbeeld: "Track and Field U.S. commemorative postage stamps. Issued July 12, 1991. Los Angeles - California. Quantity 190.000.000. The U.S. Postal Service receives more than 30.000 letters a year suggesting stamp subjects." De USPS krijgt dus meer dan 30.000 voorstellen per jaar om ergens een zegel aan te wijden.

De hordenloper meldt op de achterkant (vertaald): Voor de jaarlijkse postzegelproductie zijn 1422 opleggers vol papier nodig. En de speerwerper laat weten: Met de hoeveelheid inkt, nodig voor het drukken van de Amerikaanse postzegels, kunnen 1.760.000 doorsnee-melkglazen worden gevuld.

Onlangs, op blz 1331, maakten wij u ook attent op de honkbalkaarten-rage die onder de Amerikaanse jeugd is uitgebroken. Welnu, in die markt wil de USPS zich met de Stamp Cards blijkbaar gaan mengen, want ze hebben het voor sportkaarten gebruikelijke formaat $3\frac{1}{2} \times 2\frac{1}{2}$ inch = 8.9 x 6.4 cm. Maar zij zal er, zo vrezen we, een harde dobber krijgen want haar kaarten kosten \$ 2.50 per setje, terwijl de honkbalkaarten meestal voor 50 cents per 15 of meer te koop zijn.

Troost u, de USPS mikt met deze kaarten niet op ons, maar op de verzamelaars van sportkaarten. Plakken die er bovendien de bijbehorende zegels op, des te beter! Wie weet ontdekken ze dan wel dat je ook postzegels kunt verzamelen.

CANADA POST EN McDONALD'S

Ook in 1991 trad McDonald's Restaurants of Canada weer op als sponsor voor de Maand van de Postzegel, dat is oktober.

Canada Post gaf voor de tweede maal een serie van 4 zegels uit, gewijd aan volksverhalen. Afgebeeld zijn de hoofden van hoofdrolspelers, samen met een motief uit die sprookjes. Er zijn twee vrij donkere zegels, namelijk voor "Buried Treasure" (Begraven Schat) en "Witched Canoe" (Behekste Kano) en twee lichte voor "Orphan Boy" (Weesjongen) en "Chinook".

De gouden bogen, het logo van McDonald's, die vorig jaar nog te vinden waren op de velrand, komen nu niet meer voor. Wel is er een bijzondere FDC, die door Canada Post "custom FDC", zoiets als "klandizie-FDC", wordt genoemd. Daarop is Ronald McDonald afgebeeld met twee kindertjes. Van de prijs van \$ 1.25 gaat 75c naar het Kinderfonds dat door hem is gesticht en waarover de rugzijde van de envelop info bevat.

Maar er is ook een gewone FDC met een kaartje van Oak Island als cachet en het stempel van Calgary, Alberta.

Om de Maand van de Postzegel nog meer luster bij te zetten, ontvingen de Canadese onderwijzers een nieuwsbrief "The Heritage Post" en waren er in de McDonald's restaurants twee snoepjes van de week die iets met postzegels te maken hadden.

Dirk van Gelderen POSTSTEMPELS VAN ALASKA

In 1983 begon ik een nieuw verzamelgebied: de poststempels van Alaska. Daar is een goede aanleiding voor nodig: in dat jaar bezocht ik deze enorm grote Staat met een waanzinnig mooie natuuren heel weinig mensen. Een land als Alaska spreekt tot de verbeelding van velen.

Tijdens deze reis, die onvergetelijk was, bezocht ik in iedere plaats die over de weg bereikbaar was het postkantoor om een aerogram naar huis te sturen. Dat waren er ongeveer 40. In heel Alaska waren toen circa 260 kantoren waarvan de meeste dus niet over de weg, doch uitsluitend over water of door de lucht bereikbaar waren.

Als postzegelfanaat uit op compleetheid besloot ik dus aan alle niet bezochte kantoren een aerogram te sturen met het verzoek dat af te stempelen en op te sturen. Ik gebruikte aerogrammen omdat die aanmerkelijk goedkoper zijn dan gewone brieven en dat telde aan. Van de ongeveer 200 verzonden verzoeken kwamen er zo'n 180 terug, een resultaat van 90%, niet slecht vond ik.

Enkele weken later arriveerde een brief van een man uit Ohio, die ik niet kende, met de vraag of ik ook een Alaska-verzamelaar was. Wat was hem overkomen? Reeds in maart 1983 had hij een verzoek gericht aan het kantoor Chuathbaluk om een afdruk van het stempel. Na vele maanden kreeg hij een perfecte afdruk, maar ook met daarbij mijn aerogram (zonder stempel). Hij vertelde actief lid te zijn van de Alaska Collectors Club. Daar had ik uiteraard nog nooit van gehoord. Natuurlijk schreef ik hem terug en sindsdien (8 jaar later) zijn we zeer goede vrienden

geworden. Ik heb hem tweemaal bezocht tijdens volgende reizen naar Amerika. Als er nieuws uit Alaska is op stempelgebied verzorgt hij afdrukken, hij correspondeert met velen in Alaska, inclusief de postdienst zelf, schrijft vele artikelen over Alaska en nog veel meer. Als 82-jarige heeft hij daar tijd voor, iets wat ik wel zou willen. Uiteraard ben ik dadelijk ook lid geworden van de Alaska Collectors Club. Net als onze eigen Vereniging geven zij ook een clubblad uit: "The Alaska Philatelist".

Sinds enkele jaren ben ik bezig daarin in serievorm een catalogus te publiceren van alle poststempels uit de periode 2 januari 1959 (toen Alaska een Staat werd) tot heden. Er zijn bij mij in totaal zo'n 5000 verschillende stempels bekend van ruwweg 700 verschillende postkantoren. Er bestaat een goede catalogus van alle stempels uit de tijd tot 2 januari 1959 waarin alle bekende stempels uit die periode zijn afgebeeld. Aan de tweede editie daarvan mocht ik meewerken. Een derde editie, waarin ik weer tientallen toevoegingen te melden had, verschijnt eind 1992. Stempels uit deze periode zijn bijna allemaal schaars tot verschrikkelijk zeldzaam; ik heb er pas (?) een 600 van te pakken. Van de ruim 3000 stempels van na 1959 heb ik er echter meer dan 2500; compleet ben ik vanaf 1985, dank zij mijn man in Ohio. Ik houd op de computer een lijst bij van alle bekende stempels, meters, permits, precancels en dergelijke. Die lijst is nu meer dan 100 pagina's lang.

Terug naar de postkantoren in Alaska. Die zijn bijna allemaal verschrikkelijk klein, groter dan 10 m² is een uitzondering. De meeste postmasters zijn vrouwen die dit als bijbaantje hebben. Door de enorme afstanden in Alaska worden zelden kantoren gesloten,

omdat dit grote gebieden zonder service zou laten, ook al bedienen de kantoren soms nog geen 100 mensen. In de rest van de USA zijn zulke kleine kantoren al heel lang gesloten en worden dergelijke kleine gemeenschappen vanuit wat grotere plaatsen bediend. Dat is in Alaska echter niet mogelijk, dus blijven die minikantoortjes bestaan. Een mooi voorbeeld is Trapper Creek, waarvan op blz 1346 een foto is afgedrukt uit 1983. Deze door mij genomen foto is door een verzamelaarsvriendin in Californië gebruikt voor een bijzonder mooie handgeschilderde envelop, die zij mij als dank cadeau deed (er zijn er drie van gemaakt.) Overigens bestaat dit gebouwtje niet meer, het is afgebrand. Het kantoor bestaat nog wel.

Van vele zeer kleine gemeenschappen die in het verleden in Alaska bestonden, is niets meer over. Van enkele kantoren waarvan stempels bestaan en alles keurig in de postale archieven in Washington DC aanwezig is, zoals de naam van de postmaster, betalingen e.d. weet men zelfs de nauwkeurige locatie niet meer. Dit geldt vooral voor de goudzoekerskampen uit de goldrush van het begin van deze eeuw.

Er zijn in de archieven ook gegevens gevonden van een 48-tal kantoren die in Alaska in bedrijf zijn geweest, doch waarvan nog nooit iemand een stempelafdruk heeft gevonden. Het omgekeerde komt ook voor: twee jaar geleden vond ik een stempelafdruk van een kantoor waarvan in de Alaska Collectors Club nog nooit iemand had gehoord. Tot ieders verrassing bleek het kantoor zelfs nog te bestaan en reageerde het zonder dralen op ieder verzoek om stempels. Mijn vondst was gedateerd 1970, het stempel dat op verzoek werd gebruikt bleek twintig jaar later nog hetzelfde te zijn. En het ziet er uit alsof het gisteren gemaakt was, een bewijs

dat het stempel in de afgelopen jaren maar heel weinig gebruikt is. Sinds de melding van dit stempel heeft niemand nog een tweede exemplaar uit de periode 1970-1989 kunnen vinden.

Het feit dat zulke verrassingen nog altijd mogelijk zijn en het feit dat met nu ongeveer 270 kantoren in bedrijf het een overzichtelijk geheel blijft en toch vele mogelijkheden en moeilijkheden biedt, maakt dat ik dit verzamelgebied nog vele jaren hoop te kunnen bewerken.

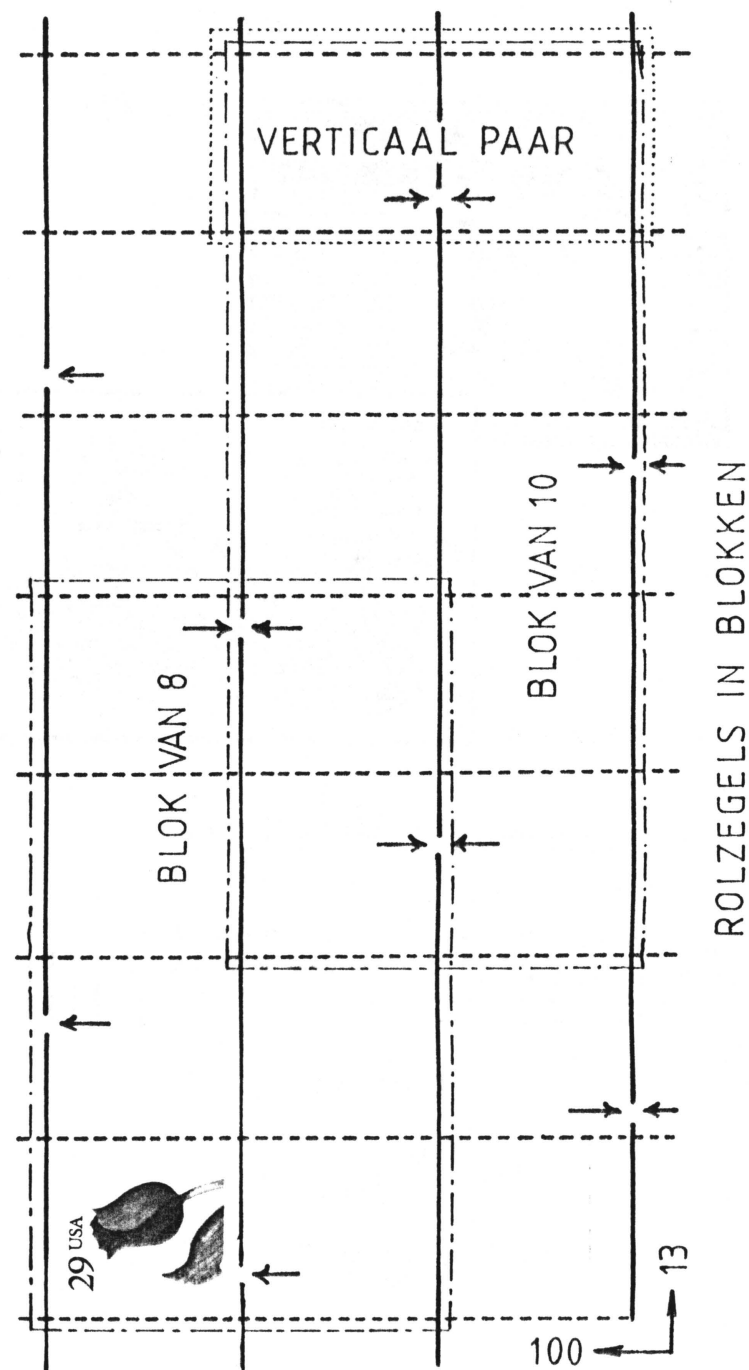
CANADESE STEMPELS VOOR DE ALASKA HIGHWAY

Het jaar 1992 wordt werkelijk een jaar met een sterretje: 500 jaar Nieuwe Wereld, een Verenigd Europa, Olympische Spelen, het kan niet op.

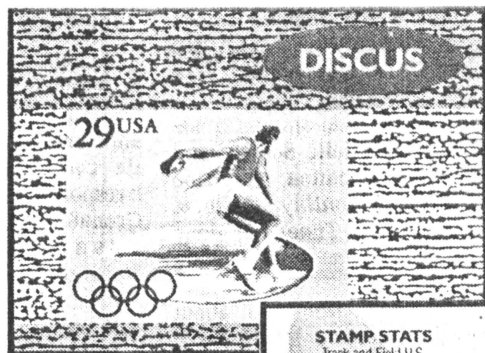
Maar er is nóg een belangrijk jubileum te vieren, namelijk dat van de Alaska Highway, de weg van Dawson Creek in British Columbia naar Fairbanks in Alaska. Die bestaat dan vijftig jaar.

De Japanse overval op Pearl Harbor in december 1941 betekende een ernstige bedreiging van de Amerikaanse lucht- en marinebases in Alaska. Om de bevoorrading van die bases over land mogelijk te maken, werd in zeven maanden tijd een met grind geplaveide verkeersweg aangelegd.

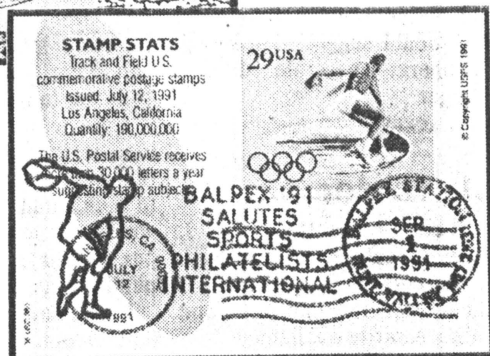
In het voorjaar van 1942 pakten 10.000 arbeiders dat karwei aan in Dawson Creek. Er lag weliswaar alleen landweg naar het 80 km noordelijker gelegen Fort St. John, maar men heeft de Highway officieel in Dawson laten beginnen en daar staat nu het bordje "Mile 0". Aan het einde staat het bordje "Mile 1520"! Van de ruim 2400 km ertussenin liggen er ruim 1900 op Canadees gebied.

U.S. STAMP CARDS

Voorzijde

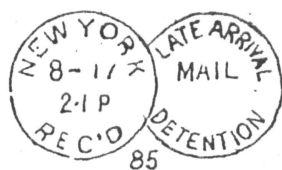

Achterzijde

MECHANISCHE HANDSTEMPELS

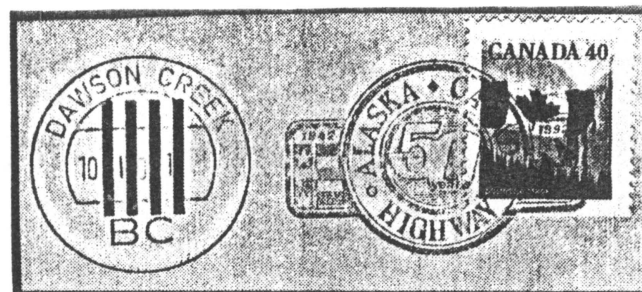

Perfections

Tilton

ALASKA CANADA HIGHWAY

Klussendorf Stempel

Handstempel

LEVENDE CANADEES

Scott
1094

ALASKA

Het Postkantoor van Trapper Creek
anno 1983

Tijdens het zwoegen door de ongebaande wildernis heeft de aan te leggen weg een aantal bloemrijke namen gehad, zoals Weg naar Tokio, Oliekan Snelweg, Alcan Snelweg, Militaire Snelweg en Weg naar het Noorden. Vandaag de dag is hij algemeen bekend als de Alaska Highway. Inmiddels is hij voor het grootste deel geasfalteerd en de rest wil men klaar hebben vóór de jubileumviering in 1992.

In het begin diende de Weg uiteraard militaire doeleinden, maar na de oorlog is hij een grote touristische attractie geworden en een renbaan waarop het gemotoriseerde volk zich naar hartelust kan uitleven. Elk seizoen rijden er zo'n kwart miljoen motorvoertuigen overheen.

Om alvast de aandacht te vestigen op het komend jubileum heeft Canada Post de postkantoren van alle aan de Highway gelegen plaatsen op 5 juni voorzien van een bijzonder stempel met het opschrift "Alaska Canada Highway/50/1942-1992", met aan weerszijden een fragment van de vlaggen van de USA en Canada (zie de afb op blz 1345).

Er waren twee versies van nodig: één voor de Klussendorf stempelmachines in Dawson Creek, Fort St. John, Fort Nelson en Whitehorse, en een handstempel voor de kleinere plaatsen zoals Faro en Watson Lake in Yukon Territory, die geen 5000 poststukken per dag hebben af te stempelen; dat is namelijk de norm voor plaatsing van een Klussendorf. Het stalen machinestempel is veel kleiner dan het rubber handstempel, maar voor de rest zijn ze praktisch identiek.

Of het bij deze stempels zal blijven of dat er ook nog een postzegel aan de 50-jarige zal worden gewijd, is nog onzeker. Er bestaan wel plannen voor, zowel in Canada als in de USA. Een prachtmotief voor wat tegenwoordig een tweelingzegel heet!

A. J. van Hulst
MIJN FAVORIETE ZEGEL
De Scott 1083 Nassau Hall van 1956

Deze 3c postzegel werd uitgegeven om het 200-jarig bestaan te herdenken van Nassau Hall, het eerste gebouw van wat thans de Princeton Universiteit is, in de Staat New Jersey.

Hij heeft het bekende horizontale formaat van herdenkingszegels, met een dubbele rand er omheen. De zegel is gedrukt op de rotatiepers, is geperforeerd met het electric eye-systeem en is uitgegeven in vellen van 50 zegels. Deze uitgifte is in zwart gedrukt op oranjekleurig papier.

Het centrale ontwerp, dat Nassau Hall laat zien, is overgenomen van een fotografische afdruk van de Dawkins gravure uit 1764. De tekst "200th Anniversary of Nassau Hall/1756 - 1956" is in donkere hoofdletters met schreven in twee regels aan de bovenkant van de zegel gearrangeerd. En in witte letters van hetzelfde type staat aan de onderkant "3c United States Postage 3c". Deze zegel werd voor het eerst uitgegeven in Princeton NJ op 22 september 1956.

Over de thematische mogelijkheden ervan het volgende:

Nassau Hall werd gebouwd door een groep Hervormde (Reformed) Nederlanders, die met de naam de stadhoudelijke familie eerde. Heel lang was Nassau Hall het grootste gebouw van Amerika en het enige gebouw van de Princeton Universiteit. Het herbergde de collegezalen, de kapel, de slaap- en de eet-zalen.

In de Amerikaanse Revolutie was het van be-

lang als barak en als hospitaal. In 1776 werd er de eerste Wetgevende Vergadering van de Staat New Jersey gehouden. Het Continentale Congres hield er zijn zittingen van juni tot november 1783.

Het was daar, dat de jonge Amerikaanse Republiek voor het eerst officieel een buitenlandse gezant ontving, en wel de Nederlander Van Berckel.

Het was een hoogtepunt in de geschiedenis van Nassau Hall toen het Congres er in de herfst van 1783 George Washington officieel ontving om hem te danken voor de uitzonderlijke diensten die hij aan de vrije Verenigde Staten van Noord-Amerika had bewezen.

In de loop van deze eeuw werd Nassau Hall het centrum van de Princeton Universiteit voor haar administratiebureaus, faculteitsontmoetingen en andere bijeenkomsten.

Nassau Hall bezit een belangwekkende collectie geschilderde portretten.

Resumerend kan Nassau Hall dienen in de thema's:

- a. hospitalen, medische zorg;
- b. regerings- en bestuurscentra;
- c. architectuur;
- d. George Washington;
- e. universiteiten/onderwijs.

In het begin schreef ik al "op oranjekleurig papier gedrukt". Iets wat nog steeds uniek is. Het lijkt geen toeval dat deze zegel met zijn Nederlandse achtergrond en de (Oranje-)Nassau naamgeving in die kleur verschenen is.

Al jaren kijk ik uit of daar een geschreven verklaring voor bestaat. Die heb ik nog altijd niet gevonden en daarom:

Vraag No 24: Weet iemand of de kleur oranje is gekozen om de Nederlandse achtergrond te symboliseren?

Wij willen het graag vernemen!

NOG LEVENDE CANADEES OP EEN POSTZEGEL

Op 9 mei 1986 kwam ter gelegenheid van het 75-jarig bestaan van de Canadese Militaire Postdienst een zegel van 34c uit, die van Scott het catalogusnummer 1094 kreeg.

Het door Jacques Desrosier ontworpen zegelbeeld is ontleend aan een foto uit de tweede wereldoorlog van drie soldaten die bezig zijn met het behandelen van de post. En weet u waar die foto werd genomen? In ons eigen Groningen, anno 1945!

Dat is op zichzelf al aardig om te weten, maar er is nóg iets wetenswaardigs aan deze postzegel: er staat namelijk een op dat moment nog levende persoon op afgebeeld en dat is tegen de Canadese regel dat alleen leden van het koninklijk huis al bij hun leven op postzegels mogen.

De namen van de drie geportretteerde soldaten zijn bekend. Van links naar rechts zijn het Joseph Dulude, Jean Ste. Marie en Gustave Poulin. Frans-Canadezen dus, die behoorden tot de Frans-Canadese Fusilliers Mont-Royal. Deze eenheid heeft overal in Europa gevochten, te beginnen met de mislukte raid op Dieppe in 1942. De drie manschappen maakten echter geen deel uit van de Militaire Postdienst!

Dulude en Poulin waren op de dag van uitgifte niet meer in leven, maar Ste. Marie woonde, 71 jaar oud, in Longueuil, een voorstad van Montreal. Hij was hoofd van de politie en de brandweer geweest in St. Hyacinthe, Quebec, en tot zijn pensionering in 1981 hoofd van de verkeerspolitie van Quebec.

Hij was zeer verrast toen hij zichzelf op de postzegel zag, want verder was hij niet

erg te spreken over het Canadese gouvernement dat hem geen militair pensioen had willen geven, ook al was hij in de oorlog tweemaal gewond geraakt.

Een soort late erkenning dus!

MECHANISCHE HANDSTEMPELS IN DE USA

De Perfection en de Tilton

Al eerder vond u in onze kolommen wetenswaardigs over stempels van bijzondere vorm die in de loop der jaren in de USA in gebruik zijn geweest.

Niet de minst interessante daarvan zijn de stempels van het merk "Perfection" uit het begin van onze eeuw. (In het algemeen duidt men de stempeltypen aan met de naam van de fabrikant of van de uitvinder.)

De "Perfection" is een vinding van Francis C. Osborn uit Detroit, maar zijn patentrecht heeft hij overgedaan aan de Perfection Handstamp Company in die stad. Het was een mechanisch handstempel, en dus niet een hoge snelheids-machine waarvoor de te stempelen poststukken van te voren moesten worden opgezet en die dan met een razende vaart door de machine vlogen.

De Perfections zijn hoofdzakelijk in gebruik geweest op kleinere kantoren in het Midden-Westen. Ruim een derde van de ermee uitgeruste kantoren lag in Michigan. De machines werden de postmasters niet door de Post ter beschikking gesteld: zij moesten ze zelf kopen.

Er zijn vier typen van bekend, die voornamelijk verschillen in de dikte en lengte van de killer-balken. Eén ervan is een vrij veel voorkomend receiver-stempel. Op blz 1344 zijn twee typen afgebeeld. Het stem-

pel van Cresco is het enige van type 3 met zes balken, alle andere hebben er vijf. De Perfections waren te vinden op ruim 100 kantoren. De enige grote steden die ermee waren uitgerust zijn Detroit en Washington D.C. Mogelijk was Detroit, waar de machine immers werd gefabriceerd, een proefstation. Van Washington zijn alleen stempels gevonden op de rugzijde van de poststukken.

Een wat oudere machine was de "Tilton" uit het laatste kwart van de vorige eeuw. Een afdruk ervan vindt u eveneens op blz 1344. Karakteristiek zijn de twee elkaar overlappende ringen.

Deze stempels zijn hoofdzakelijk aangetroffen op briefkaarten en op de achterzijden van brieven. Ze waren in gebruik in New York City en in Buffalo.

Fijna altijd hebben ze in de rechtercirkel aanwijzingen als "Late Arrival/Mail Train/Detention" = Late aankomst / Posttrein / Vertraging. Uit het afgebeelde stempel is het woord "Train" weggevalen.

Het is goed mogelijk dat de Toneelkijkerstempels waarover wij schreven op blz 1275 met dezelfde machines konden worden aangebracht, maar daarover bestaat geen zekerheid.

Wie zich in het boeiende terrein van deze Amerikaanse machinestempels wil gaan verdiepen, kan niet beter doen dan voor \$ 8 + verzendkosten bij Art Hadley, 3407 N 925 E, Hope, IN 47246 te bestellen het handboekje "Perfection Machines and Mechanical Handstamp Markings of the U.S. and Canada", geschreven door Reg Morris en Robert J. Payne. Onze boekerijbeheerder heeft dat al gedaan en hij zit nu op "ons" exemplaar te wachten.

Het telt 64 pagina's.

KORT AMERIKAANS

Het jaar 1991 heeft de kop genomen in de race om het hoogste aantal postale uitgiften. In oktober werden weer 6 onvoorziene emissies aan het programma toegevoegd, zodat we uitkwamen op 128. Ondanks de Columbiade krijgt 1992 er een hele klus aan om dit record te verbeteren.

Je blijft lachen met dat Comedians booklet. Nu zijn in North Carolina boekjes ontdekt met zonder de rode en paarse diepgedrukte vierkantjes met "29 USA". Vanwege een niet goed werkende ink-jet printer bij het BEP. Een Noord-Carolinjse postzegelneringdoende hing fluks raamadvertenties op waarin hij \$ 30 bood voor een error pane. Hij ving bot. De gelukkige bezitters verwachten méér. Waarschijnlijk ten onrechte: gezien de aard van de misdruk zijn er vermoedelijk veel in omloop gekomen.

Sinds blz 1236 wist u al dat de postale codes van de APO's zijn gewijzigd om de militaire post te versnellen. Maar de centrale sorteerkantoren van de USPS werden niet zo prompt ingelicht als u. Gevolg: de computers werden niet aangepast en de post werd vertraagd. U had de chaos eens moeten zien! Ach ja, foutje. Moet kunnen toch?

Die Torenvalkzegel van 1c is een daverend succes. Rechts bovenaan staat er "01" op, maar plakt men de zegel op z'n kop, dan verschijnt linksonder een volmaakte "10". Met drie kopstaande valken verstuurt u een brief voor 3c, net als in de jaren 1930. De postkantoren kunnen ze niet aanslepen, zo vernamen wij...

Attentie PNC-ers! De 11c Railroad Caboose uit 1984 is herdrukt, nu op de C-pers van het BEP (de oude kwam van de B-pers). De verschillen? Schrijft u maar op: cilinder-nummer is 2 in plaats van 1; dat nummer staat op elke 48e, en niet op elke 52e zegel; het papier is witter en de kleur is rood i.p.v. oranje-rood; de herdruk heeft geen fosfor; er komt geen precancel met twee zwarte strepen en er is geen eerste dag-stempel. Die dag was 25 september; nu maar op jacht naar een stempel van die dag.

Voor onze briefkaartenverzamelaars heeft de USPS een nieuw terrein geopend: gebouwen van universiteiten. Ze stond altijd afwijzend tegenover zegels ter ere van onderwijsinstellingen en die zijn dan ook op de vingers van één hand te tellen. Maar nu brengt de briefkaart uitkomst. De Georgetown University kwam op dat idee en ziet: een van haar gebouwen, Healy Hall, kreeg een kaart. En het Citizens' Stamp Advisory Committee ontving maar meteen een nieuwe richtlijn: hogescholen alleen op postal cards en alleen met een eerbiedwaardig gebouw. En nu zijn ze ineens zeer welkom, want ze zijn ook nog grote postverzenders. Onlangs werden de Notre Dame University en de University of Vermont op deze wijze geëerd en nu zijn er nog maar 10.605 geregistreerde instellingen voor hoger onderwijs zonder kaart.

Haalt u ook uw neus op voor Revenues? Ook wij snaptten nooit wat mensen in die "plakzegeltjes" zagen. Sinds half september weten wij beter. Toen bracht de veiling van de Match and Medicine collectie van meneer Morton Dean Joyce bijna 2 miljoen \$ op. De catalogus telde 512 pagina's met 3300 kavels. De duurste daarvan, een 4c Thomas E. Wilson Medicine zegel, bracht \$ 19.000 op. Laat u uw neus dus maar weer neer.

Bij ons laatste gesprek vroegen wij ons af of de 5c Canoe uit de in rasterdiepdruk gedrukte rollen van 10.000 verschillen vertoonden met de eerdere diepdrukzegels. Dat doen ze. Is de oorspronkelijke zegel bruin met grijs, de nieuwe is officieel rood met zwart, maar het rood lijkt meer op bruin, vinden wij. De service inscription is ontegenzeggelijk zwart en met dikkere letters. Het plaatnummer is de letter S met twee cijfers, een nieuwtje. Nieuw is ook, dat voor het eerst een Transportation coil door een particulier is gedrukt. De contractant is Stamp Venturers, het drukwerk is van J.W. Fergusson & Sons in Richmond VA.

Dat ging dus mooi niet door met die Kerstzegels. De USPS had er geen "29" op gezet in de hoop ze voor "30" te gaan verkopen, omdat intussen de gevraagde portoverhoging zou zijn goedgekeurd. Maar het Parlement had minder haast en gaf nog geen fiat. En zo kostten de Kerstzegels gewoon 29. Lekker puh!

Bent u al gewend aan al die ganzen overal voor de vensters? Hebt u er zelf al een of meer? In de USA hebben ze ze nu zelfs op een stamped envelope gezet: een moedergans met een blauwe strik om de nek en met drie jonkies. Frankeerwaarde 29c en daarom is maar een kleine opslag gedraaid. Het tarief zou immers omhoog gaan. Gevolg: op de meeste postkantoren geen gans te krijgen! En de opzet was nou juist om de "gewone man" te interesseren voor het gebruik van stamped envelopes (die overigens 5c méér kosten).

Het aantal abonnees op postzegelbladen in de USA bedroeg in 1991 111.776. Dat is 1½% minder dan in het jaar daarvoor. Alleen de "Stamp Collector" viel dieper: met 7%. Toch een beetje recessie misschien?

Al gezien dat uw nieuwe Scott Specialized 68 blz met essays bevat? Dat zijn weer andere dingen dan de proofs, die er al lang in stonden (zie voor het verschil zo nodig uw Lexicon). U vindt er ruim 4400, allemaal met een eigen nummer en prijs. Zo wordt de Specialized steeds specialer.

Kent u die van die Adelaar met dat Schild? Dat was in 1989 een boekje met zelfklevende zegels dat u zelf in boekjesvorm moest vouwen en dan als beloning 50c méér mocht betalen voor 18 zegels. Die mop sloeg in! Zo goed dat de USPS er nog meer van dat soort gaat brengen. Gedrukt bij drie verschillende drukkers. Het wordt steeds drukker bij die drukkers. Stamp Venturers kreeg het grootste contract, namelijk voor ruim 29 miljoen dollar. Dittler Brothers in Atlanta GA mag voor 28 miljoen gaan leveren en de Banknote Corporation of America, gevestigd in Suffern, NY, mag met bijna 6 miljoen ook niet mopperen. Verder staat er nog niets vast, geen datum, geen waarden, geen ontwerpen, alleen maar dollars

Van de 4 zegels in het bovenste velletje van het boekje "profane" Kerstzegels zijn de 2 linkse anders dan de 2 rechtse. Op de linkse is naast de schoorsteensteen linksboven nog een schim van de schoorsteensteen links ernaast te zien. En op de rechtse niet. Bent u daar nog?

Dat geeft recht op een eigen Scottnummer!

De Winkel van Sinkel van de USPS heeft op last van hogerhand een aantal artikelen afgestoten. Zo zijn er geen T-shirts meer bij de Post te krijgen. De postmasters mochten ze weggeven, liefst aan Benjamin Franklin Stampclubs. De begunstigden moesten er wél voor tekenen. Nu lijkt de Post weer wat meer op de Post.